

Býcí skála

Lenka Jančová

Skálo

vypínáš se nad údolím

Jen málo

vítr tvou pyšnou výšku drolí

Vždyť v útrokách svých nad řekou

ukrýváš dobu pravěkou

A kdo sám v sobě nese čas

nepocítí vítr déšť ni mráz

Skálo

co tají tvoje tmavé kouty?

Bílá bráno

kdo tebou vcházel do temnoty?

Kdo slyšel ryčícího býka

v hukotu podzemní řeky

co těžkými balvany smýká

ten dal ti jméno na věky

Skálo

kam zmizela tvá výzdoba?

Stálo

za to tě tak vyhlodat?

Dát beton místo krajky

a elektrický proud

Když zazní buben války

býk musí ucouvnout

Skálo

a dnešek? Čekala bys to?

Stalo

se z tebe výletní místo

Víc hluku než stádo býků

nadělá parta výletníků

A pokud nerudně se tváříš

tak lechtají tě jeskyňáři

Úryvek z básně Podél trati

sbírka Díky Moravskému krasu (2001)

Vladimír Polák

Milý líbá milou ve stanici Blansko,
na shledanou, čekám tě zas, ahoj lásko.
Strojvůdce se chlubí: Protáhnu vlak tunely
přes svitavské údolí
s tím kouzlem romantiky,
bohaté i vzpomínkami na básníky
věrné svému krédu.
Pod taktovkou semaforu spěchá
z Blanska k Brnu rychlík od Ještědu
průrvami, co vyhlodala řeka.
Plaší ptáky podél trati,
kteří v podvečeru ke Svitavě slétli.
Ti utiší se teprve, až v tunelu se ztratí
vagón s červenými koncovými světly.
Než vlak se smýkne jako drak do tunelové sluje,
jeho zahoukání Moravský kras echem opětuje.

Mé město

sbírka Díky Moravskému krasu (2001)

Vladimír Polák

Mé město bránu Moravského krasu odemyká
a žlebem Punkvy – vstupním turniketem –
do chráněného kraje pouští návštěvníka,
by v úžasu se zachvěl před jeskynním světem.

Jezy na Svitavě jako hlučné stavy
neustále z pěny goblén tkají,
ani žhavé léto jejich práci nezastaví,
z chodu vyřadí jen cívky při okraji.

Od svářečů blýská hala mezi srázy,
z Hořic vlahý noční větřík vane,
šepotem mne do snů nežně doprovází,
když po střechách tě hladí, Blansko milované.

Často naslouchám, co jeho šepot skrývá,
bych pověděl to veršem pokorně a prostě.
Tu pravou ódu však hlas turbín rozeznívá
na přehradách světa mému městu k počtě.

Časy, místa

sbírka Pět starobyklých básní o Blansku a okolí (2005)

Ludvík Kundera

Jít Pustým žlebem a nalézt Punkvu
– a co teprve punkvy v nás! Místa se matou.
Na Čertův hrádek je to jenom skok –
nepřeskočil ten oheň do hutí?
Daleko na obzoru obzírá lesy Babí lom...

Jsou mrazné sruby, jsou i propadání,
náhle jsi v dómu, a hned na dně Macochy.
Na skalním ostrohu přesličná Svatá Kateřina,
za chvíli v Býčí skále začne křepčení,
byť se mu někdy říká tryzna.

Časy se vždycky matou. V Blansku na náměstí
potkávám profesora Absolona. Smekám a on mi kyne,
za rohem houfují se mladí badatelé:
nad Závistí proletí třeba zase meteor...
Je ticho. Před ránem začnou jezdit vlaky.

Rodný kraj

z publikace Kraj lesů vod a strání : sborník literárních prací dětí základních škol okresu Blansko (1998)

Blanka Zouharová

Kraj lesů, vod a strání,
náš Moravský kras,
to je domov milých lidí,
přírody a krás.

Lesním tichem teče Punkva,
tu tichounká, tu dravá,
ze skal kolem obou žlebů
jestřáb křídly mává.

Kraj jeskyní a propastí
je hodně lidem znám,
já nemohu jej opustit,
vždyť domov svůj tu mám.

Pohádková

ze sbírky Sintry (1999)

Miroslav Kučera

Roztluč trochu
karbidového vápna
naplň Aladinovu lampu
škrtni
pohlad' ji
otlučenou

Povede tě k pokladu
který zatím jen tušíš
v žabím dechu
vrásčitých krasů
rozechvělý

Za obludnými stíny
najdeš co hledáš
najdeš svou perlu
najdeš sebe
klopýtající